

JORDI ARMADANS, POLITÒLEG I PERIODISTA, COM A DIRECTOR DE LA FUNDACIÓ PER LA PAU HA IMPULSAT DIVERSES CAMPANYES DE DESARMAMENT QUE HAN DONAT ELS SEUS FRUITS, COM LA SUPRESSIÓ DE LES MINES ANTIPERSONA. CONSIDERA QUE VIVIM EN UNA SOCIETAT QUE APROVA LES ACTITUDS VIOLENTES PER SUPERAR ELS CONFLICTES, NO NOMÉS EN EL CAMP DE BATALLA, SINÓ TAMBÉ EN EL TERRENY PERSONAL. PERÒ LA VIOLÈNCIA ÉS UNA ESPIRAL QUE GENERA MÉS VIOLÈNCIA. NOMÉS AMB EL RAONAMENT I AMB EL DIÀLEG PODEM SER CAPAÇOS DE SUPERAR LES DIFICULTATS. AIXÍ TAMBÉ OPINA ANTON (MIKAEL PERSBRAND), EL PROTAGONISTA D'EN UN MUNDO MEJOR, DE LA DIRECTORA SUSANNE BIER, FILM DANÈS QUE VA GUANYAR L'ÒSCAR D'AQUEST ANY A LA MILLOR PEL·LÍCULA DE PARLA NO ANGLESA.

Jordi Armadans reflexiona a partir del film *En un mundo mejor*, de Susanne Bier: «Discrepar demana més valentia que posar una bomba»

Glòria Carrizosa

Pep Herrero

Jordi Armadans, polític i periodista

Vostè ha recomanat aquesta pel·lícula en el seu blog. La defineix com una història farcida de debats i qüestions punyents.

No s'esperava guanyar, perquè no és una pel·lícula comercial. Hi ha diverses trames. Anton és metge i treballa en un camp de refugiats d'un país en guerra. Una actuació amb bones intencions, però les seves decisions incideixen en el desenvolupament del conflicte.

Com viu el protagonista la seva professió de metge?

Com a professional decideix anar a un lloc on hi ha molt poques oportunitats, i fer una feina complicada, amb poc descans, intentant curar gent que no té assistència sanitària i atenent centenars de víctimes d'un conflicte armat. Ho fa durant uns mesos a l'any i després torna a Dinamarca. Com a metge es troba amb un dilema moral: operar o no un dels caps militars responsable de tants morts i ferits diàriament. Això l'enfronta amb la comunitat, però per la seva ètica professional pensa que malgrat la barbàrie dels seus actes, ell també té dret a rebre atenció mèdica. De totes formes marca límits, el general arriba escortat per militars amb armes i l'Anton diu que en el seu campament no hi entrarà cap arma. Hi ha dilemes morals que semblen sí o no, però les situacions moltes vegades no són blanc o negre. L'Anton no deixa que els seus homòtots entrin en el campament, perquè és un lloc de pau.

La cultura dominant legitima la violència, i nosaltres som fills d'aquesta tradició, i quan som davant una situació límit, tendim a respondre amb violència

L'Anton quan torna a casa s'ha d'enfrontar a altres reptes, com l'educació del seu fill.

A vegades pot semblar més fàcil arreglar els problemes de fora de casa que intentar resoldre els propis. El protagonista té dos fills, i un d'ells, l'Elia, (Markus Rygaard) planteja el tema, per mi, més interessant de la pel·lícula: com cal respondre davant d'una situació de violència. El seu fill és maltractat a l'escola, ell i el seu amic Christian responen amb més violència. El pare de l'Elia intenta diferenciar violència de valentia, li ensenya com pot defensar les seves conviccions de forma pacífica. És una reflexió interessant que podem aplicar en molts àmbits de la societat: a l'escola,

a la feina, en les relacions familiars. L'Elia i el Christian tenen problemes, estan al marge del grup, i van madurant un sentiment de venjança davant d'uns fets que els fan mal. És una bona metàfora del que passa en molts llocs. Però la violència només genera violència en una espiral. Això acostuma a passar en els conflictes armats: com el dels palestins i els israelians que es justifiquen dient que davant d'un fet immediat determinat cal respondre amb «contundència», i en canvi el conflicte polític queda tan lluny que ni se'n recorden. El protagonista defensa els seus drets, dóna la seva opinió, però això no vol dir que hagi de ferir o agredir algú amagant la cara, perquè això també és un tòpic. Una persona violenta es relaciona amb valentia, però fa les seves accions de forma amagada, sense que el vegin. Discrepar civilitzadament demana molta més valentia que posar una bomba, o matar des de lluny.

La cultura dominant legitima la violència, i nosaltres som fills d'aquesta tradició, i quan som davant una situació límit, tendim a respondre amb violència. Anar substituint aquesta cultura de la violència per una cultura de la pau és una tasca imprescindible que demana una gran sensibilització, és un treball de fons, de gran recorregut, de canvi de valors, que demana temps.

El protagonista sent l'angoixa de viure al Nord i experimenta la injustícia de sobreviure al Sud.

Al Nord no hi ha els casos d'injustícies flagrants que hi ha al Sud, però això no vol dir que el nostre món sigui idíl·lic.

Quan surt la seva casa, a Dinamarca, es veu un paisatge ideal, però també hi ha conflictes, com la relació amb la seva dona o l'educació del seu fill. La pel·lícula introdueix arguments que deixen al descobert les dificultats amb què es troben les persones que viuen en la societat del benestar per enfrontar-se i resoldre problemes socials i personals.

Com treballa Fundació per la Pau per intentar canviar aquesta cultura que justifica la violència?

La nostra acció està molt enfocada a educar per una cultura per la pau. No abracem només el món escolar, sinó que també fem exposicions per tot Catalunya, cursos de formació, xerrades, tenim una web molt activa. Fem una acció de sensibilització a gran escala per promoure aquesta cultura de la pau.

També treballem en temes de desarmament, de control d'armes, afavorim processos de pau en zones de conflictes. Cal un canvi de valors, però evidentment de decisions polítiques, i en la mesura de les nostres possibilitats intentem afavorir-ho. Juntament amb altres entitats, fem un seguiment del comerç d'armes espanyol, demanem que hi hagi un control estricte d'aquest comerç i que s'ajusti a la llei vigent. Hem participat en campanyes internacionals com la de les mines antipersona. Quan veus que la pressió ciutadana, de forma ben organitzada, és capaç d'aconseguir que es deixin de fabricar aquestes armes, palpes de forma tangible una petita victòria.

La despesa econòmica en armament en època de crisi encara és més escandalosa?

Sí, efectivament, és un clar exemple de la manca d'idees clares que hi ha en aquest món: no pot ser que havent-hi una quarta part de la població mundial que es mor de gana, que no té aigua potable, que viu en unes condicions infrahumanes, es gastin tants milions de dòlars en despesa militar. Esperant atacs hipotètics, es gasta una fortuna, i mentrestant no hi ha recursos per solucionar els problemes reals. És una gran contradicció. Portem quatre anys de crisi i les xifres en despesa militar, l'últim any, encara són més elevades. Amb un 5 o un 6% menys de despesa militar, seríem capaços d'acabar amb la fam. És un tema ferdor en si mateix.

Pep Herrero

JORDI ARMADANS és polític i periodista. Doctor en Teoria Social i Política per la Universitat Pompeu Fabra, dirigeix Fundació per la Pau des de 1996. Responsable de les campanyes de Desarmament d'Intermon Oxfam, des de jove ha estat implicat en temes de pau: objecció de consciència, educació per la pau, etc. Té un blog www.jordiarmadans.wordpress.com on comparteix articles sobre temes de pau i drets humans i anàlisis de l'actualitat política. Col·labora regularment amb diferents mitjans de comunicació i assessora diferents ONG en temes relacionats amb la pau.